

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. G.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2025, č.j. CPR-11615-3/ČJ-2025-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2025, č. j. CPR-11615-3/ČJ-2025-930310-V243, zamítl podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPE-7947-34/ČJ-2025-170022-SV ze dne 17. 2. 2025, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3, 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie v délce tří let a dále byla podle § 118 odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“) na 30 dní, neboť žalobkyně pobývala na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna a prokázala se policii dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobkyně uvedla, že správní orgány v rozporu s ustanovením § 3, § 50 odst. 3 správního řádu nedostatečně zkoumaly skutkové okolnosti jejího případu. Má za to, že nedostatečně posoudily proporcionalitu dopadu rozhodnutí do jejího základního práva na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Připomněla, že povinností žalovaného bylo vymezit veřejný zájem na uložení správního vyhoštění žalobkyni. V této souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která se zabývá hledisky, které je nutno zvážit při poměřování dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života (rozsudky NSS č.j. 4 Azs 382/2021-61 ze dne 18. 5. 2022, č. j. 8 As 68/2012-389 ze dne 6.8.2013, č. j. 2 Azs 122/2015-67 ze dne 10. 9. 2015). S ohledem na uvedené považuje žalobkyně žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení spolupracovala, dodržovala zvláštní opatření, které jí bylo uloženo podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
4. V konkrétní rovině pak uvedla, že návratu do země původu jí brání zejména obava z újmy na zdraví, *kteřá by jí mohla brozit ze strany jejího bývalého partnera*, přičemž tvrdí, že žalovaný se s touto námitkou řádně nevypořádal, pouze konstatoval, že od vycestování žalobkyně z Mongolska uplynulo více než osm let. Žalobkyně má za to, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, k čemuž byly povinny z úřední povinnosti, případně

měly žalobkyni vyzvat k součinnosti, pokud měly za to, že je ve správním spise nedostatek podkladů o násilí bývalého partnera k žalobkyni.

5. Ve vztahu k zásahu do soukromého života žalobkyně odkázala na vymezení tohoto pojmu v judikatuře ESLP (rozsudek A. W. Khan proti Spojenému království, rozsudek ve věci Evans proti Spojenému království) a označila zhodnocení žalovaného jako nedostatečné, neboť ten toliko konstatoval, že žalobkyně nenavázala v ČR žádné společenské ani kulturní vazby, nevlastní zde majetek, nemá na území ČR žádné soukromé ani rodinné vazby, sestra žalobkyně žije ve Francii a děti žalobkyně jsou s babičkou v zemi původu. Žalobkyně tvrdí, že má sociální a kulturní vazby na území ČR, aniž by tyto specifikovala, a dále tvrdí, že se žalovaný nezabýval dostatečně *faktickými a právními možnostmi návratu žalobkyně do ČR, respektive argumenty žalobkyně bagatelizoval s odkazem na možnost žádat o odstranění tvrdosti správního vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců*. Žalobkyně má za to, že žalovaný nesprávně vymezil intenzitu újmy na jejím právu na respektování soukromého života. Žalobkyně přitom sebe označuje za *bezúhonnou*, tvrdí, že *k její osobě nebyly zjištěny žádné další negativní poznatky, nedopustila se žádného protiprávního jednání, přestupku nebo dokonce trestného činu, vedla řádný život. Neoprávněný pobyt byl zjištěn na základě součinnosti žalobkyně, k neoprávněnému pobytu došlo v důsledku nešťastných okolností v životě žalobkyně, zdůraznila její nedostatečnou orientaci v právních předpisech jednotlivých evropských států, přičemž uvedené okolnosti měly správní orgány lépe zkoumat*.
6. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém stanovisku o zákonnosti žalovaného rozhodnutí, uvedl, že žalobkyně se prokázala cizím cestovním dokladem jako vlastním, a odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

III.

8. Soud konstatuje, že žalované rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost či jinou vadou, k níž by soud musel přihlížet ex officio (§ 76 s. ř. s.). Výrok rozhodnutí splňuje veškeré nároky, které na něj jsou kladeny zákonem, odůvodnění rozhodnutí obsahuje dostatečné důvody včetně uvedení podkladů a úvah, jimiž se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 2, 3 správního řádu). Soud má za to, že žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí dostatečným způsobem popsal a vyhodnotil z hlediska podmínek udělení správního vyhoštění skutkové okolnosti věci. Lze v této souvislosti odkázat například na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, kdy Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“

9. Soud proto po učinění závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadami, které by bránily soudu v jeho přezkoumání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84 /a contrario/; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), přezkoumal žalované rozhodnutí v rozsahu podaných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Soud přitom nedospěl k závěru, že by zde byl prostor pro prolomení této zásady rozsahu soudního přezkumu v důsledku relevance právní normy s aplikační předností. Ostatně takové případné okolnosti žalobkyně ani netvrdila. Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Soud se po přezkoumání rozhodnutí plně ztotožnil se skutkovými a právními závěry žalovaného, proto na odůvodnění jeho rozhodnutí plně odkazuje. Lze připomenout, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Není totiž úlohou soudu, aby opakovaně vysvětloval důvody, pro které byla argumentace žalobce shledána lichou, mylnou a vyvrácenou, pokud závěry správních orgánů v tomto směru obstojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16).
11. Obecná povinnost žalobkyně uplatnit takové žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále dle ustálené soudní judikatury platí, že obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují i obsah a rozsah následného soudního přezkumu, k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42: „*Ve správním soudnictví se totiž široce uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí.*“ Žaloba v dané věci vedle námitek, které ustrnuly v obecné rovině, obsahuje konkretizovaná tvrzení žalobkyně, která považuje její potíže s bývalým partnerem v zemi původu za překážku pro návrat do země původu a udělení správního vyhoštění za nepřiměřený zásah do jejího soukromého života, protože má za to, že měl být použit institut opuštění území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy soud mohl žalované rozhodnutí věcně přezkoumat.
12. Nyní k posouzení uplatněných žalobních bodů. Ze správního spisu byly zjištěny tyto skutkové okolnosti ve věci. Dne 22. 1. 2025 prováděla hlídka oddělení dokladů a specializovaných činností odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Pardubického kraje, pobytovou kontrolu v Pardubické nemocnici ulice Kyjevská 44, Pardubice. V rámci této kontroly byla žalobkyně vyzvána k prokázání totožnosti, neboť byla hospitalizována

na traumatologickém oddělení pro zlomeninu pravé dolní končetiny. Žalobkyně předložila cestovní pas Mongolska č. X vydaný dne 14. 5. 2021 na jméno P. D., nar. X. Policejní hlídka na místě pojala podezření, že cizinka, která předložila cestovní doklad ke kontrole, není vlastníkem cestovního pasu a pouze se za osobu vydává. Žalobkyně následně uvedla svoje pravé jméno s tím, že je občankou Mongolska, avšak svůj cestovní pas nepředložila s tím, že jí předložený cestovní pas půjčila kamarádka společně s průkazem zdravotní pojišťovny z důvodu, že žalobkyně nemá platný pobyt v ČR a nemá zdravotní pojištění a vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu potřebovala lékařské ošetření.

13. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobkyně měla udělenou zaměstnaneckou kartu v ČR s platností do 29. 4. 2023 a že je vedena v systému SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, a to od 17. 11. 2023 k žádosti Francie.
14. Dne 30. 1. 2025 zahájil správní orgán prvního stupně řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně, která je státní příslušnicí Mongolska, nedisponovala žádným platným cestovním dokladem ani pobytovým oprávněním nejen na území ČR, ale ani na území jiného členského státu Evropské unie. Nebylo přitom zjištěno, že by žalobkyně k setrvání na území ČR ani na území některého z členských států Evropské unie měla nějaký závažný důvod. Naproti tomu bylo zjištěno, že žalobkyně sama nepodnikla žádné kroky k dobrovolnému opuštění území Evropské unie po skončení legálního pobytu, mohla například požádat o dobrovolný asistovaný návrat do země původu prostřednictvím Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), avšak žádnou takovou snahu neprojevila, naopak pasivně setrvala na území ČR bez oprávnění k pobytu a uplatnila cestovní pas a průkaz zdravotní pojišťovny jiné osoby za účelem vyhnutí se platbě za lékařské ošetření a hospitalizaci. Přestože žalobkyně neoznámila místo svého pobytu na území ČR, šetřením byla adresa jejího pobytu zjištěna a s ohledem na její zdravotní stav bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2025, č. j. KRPE-7947-25/ČJ-2025-170022-Sv rozhodnuto o uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly.
15. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 30. 1. 2025 žalobkyně uvedla, že je státní příslušnicí Mongolska, je svobodná, má dvě děti (dvanáctiletou dceru a desetiletého syna), které žijí s její matkou v Mongolsku. Do ČR přicestovala v roce 2016, pracovala ve firmě FOXCONN v Pardubicích jako operátor - dělník. V březnu 2022 odcestovala za svou sestrou do Francie, kde pobývala do konce roku 2024, ačkoliv jí už na konci roku 2023 byl udělen zákaz pobytu. Dne 31. 12. 2024 přijela s kamarádkou do Prahy a dne 17. 1. 2025 do Pardubic, kde pobývá dosud na adrese X. Dne 19. 1. 2025 uklouzla na chodníku, což si vyžádalo její hospitalizaci v Pardubické nemocnici. Před odjezdem do nemocnice si od své kamarádky půjčila její cestovní doklad a kartu zdravotního pojištění, neboť si byla vědoma toho, že nemá žádné doklady a že nemá uzavřené zdravotní pojištění. Svůj pas ztratila dne 10. 1. 2025 při pobytu v Praze, ale jeho ztrátu nenahlásila. Existenci pasu doložila předložením fotokopie.

16. Tedy bylo prokázáno, že žalobkyně nedisponovala žádným cestovním dokladem ve smyslu § 108 zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost, jakož i tu okolnost, že nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v členském státu Evropské unie, žalobkyně v žalobě nespороvala.
17. Při zmíněném výsledku žalobkyně uvedla, že správní vyhoštění by pro ni mělo ekonomický dopad. Dále uvedla, že kromě její sestry ve Francii nežijí na území členských států Evropské unie žádní její rodinní příslušníci a že jí není známo, že by kvůli jiné osobě pociťovala důsledky správního vyhoštění jako nepřiměřené. Naopak uvedla, že v Mongolsku má dvě děti, jak již popsáno shora. Jediné obavy, které projevila pro případ návratu do země původu, jsou obavy z jejího bývalého partnera.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, 1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, 3. pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 4. pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
20. Dle názoru soudu se žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí dostatečně zabýval dopady správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně (str. 5), když vyzdvihl, že žalobkyně na území ČR nemá žádné konkrétní sociální a kulturní vazby, nežijí zde její rodinní příslušníci, pouze ve Francii žije její sestra, naproti tomu její matka a dvě nezletilé děti žijí v Mongolsku, tedy v zemi původu, přičemž žalobkyně je s nimi v pravidelném kontaktu přes sociální sítě, tedy lze předpokládat, že její začlenění v zemi původu bude bezproblémové a přirozené. V návratu do Mongolska přitom žalobkyni nebrání ani věk ani zdravotní stav, což ostatně žalobkyně v žalobě ani nenamítala. Tedy závěr žalovaného o tom, že důsledky správního vyhoštění nebudou pro žalobkyni znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života jsou plně v souladu se zjištěnými okolnostmi, které soud považuje za dostatečné ve smyslu povinnosti správního orgánu zjistit skutečný stav věci v rozsahu nezbytném pro takové rozhodnutí ve věci, které odpovídá individuálním skutkovým okolnostem případu (§ 2 odst. 4, § 3 správního řádu). Ve věci žalobkyně přitom nevystala mezera ve zjištěném skutkovém stavu věci, kdy by bylo třeba doplňovat skutková zjištění dalším dotazováním, jak naznačuje žalobkyně v žalobě. Naopak samotná žalobkyně vylíčila skutkové okolnosti věci a žalovaný takto zjištěné skutkové okolnosti vyhodnotil jako nezakládající nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. S tímto hodnocením se soud plně ztotožnil, neboť

nebyly zjištěny ani žalobkyní tvrzeny žádné okolnosti, které by mohly vůbec navodit obavu ze zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Pro úplnost lze uvést, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že si vytvořila sociální a kulturní vazby na území ČR, toto tvrzení však zůstalo v obecné rovině bez jakékoliv konkretizace, proto nemůže mít na zákonnost žalovaného rozhodnutí žádný vliv.

21. Pokud žalobkyně tvrdila, že se nemůže vrátit do Mongolska z důvodu obavy z reakce jejího bývalého přítele, pak je třeba v souladu s žalovaným (str. 6 žalovaného rozhodnutí) uvést, že Mongolsko se podle § 2 Vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákona o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců) považuje za bezpečnou zemi původu s fungujícími státními orgány a policií, tedy bylo na žalobkyni aby se obrátila na fungující státní složky v případě hrozby újmy na zdraví ze strany fyzické osoby. Nadto žalovaný připomněl, že žalobkyně nebyla v tomto ohledu ani nijak konkrétní, přitom soud dodává, že to je právě žalobkyně, která zná skutkové okolnosti údajného hrubého zacházení ze strany jejího bývalého partnera a dále, že od těchto událostí uplynulo již více jak osm roků. Tedy žalovaný dle názoru soudu zcela správně uzavřel, že v tvrzené obavě žalobkyně ze strany soukromé soby, aniž by se žalobkyně vůbec pokusila řešit situaci se státními orgány a policií, nelze spatřovat překážku vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí: *(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (2) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Těmito ustanoveními je chráněno právo na život, zákaz mučení, zákaz otroctví a nucené práce, právo na svobodu a osobní bezpečnost a právo na spravedlivý proces. Přitom však platí, že primárně se musí dotyčná osoba domáhat ochrany u státních orgánů a policie země původu.*
22. Vzhledem k tomu, jak uvedeno, že Mongolsko je považováno ČR za bezpečnou zemi původu s fungujícími státními orgány a fungující policií, nadto od uvedeného incidentu uběhlo více jak osm let, není dán u žalobkyně důvod k aplikaci překážky vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců (obdobně např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, č.j. 8 Azs 1/2019 -27: *„Stěžovatelem tvrzený důvod, tedy pronásledování ze strany soukromých osob, však může hypoteticky při splnění dalších podmínek být důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 5 Azs 4/2018-20). Nemůže se tudíž jednat o důvod pro udělení doplňkové ochrany, tím pádem ani o překážku znemožňující vycestování stěžovatele dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož jím tvrzený důvod nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v tomto ustanovení.“* Dále např. rozsudek NSS ze dne 1. 1. 2013, č. j. 6 As 28/2013-38; ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 Azs 420/2019-47; č. j. 3 Azs 39/2024-25 ze dne 5. 9. 2024)
23. Dále je třeba uvést, že za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: *„Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek*

pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (viz dále rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46; 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19; ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).

24. Je proto třeba dát za pravdu žalovanému, že v případě žalobkyně nebyl prostor pro aplikaci speciálního ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého: *Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
25. S rozhodnutím o správním vyhoštění státního příslušníka třetí země je spojen i zákaz vstupu a pobytu na území členských států EU. Výjimku pak tvoří případ vymezený v § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v případě žalobkyně nebyla splněna podmínka pro jeho aplikaci, neboť se u ní nejedná o nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, k čemuž již byla uvedena argumentace shora.
26. Žalovaný se dostatečně zabýval individuálními okolnostmi případu žalobkyně, přičemž to, že žalobkyně ztratila cestovní doklad a k věci se postavila pasivně, nemůže být považováno za okolnost, která by snad měla budit shovívavost při posuzování její věci (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2025, č. j. 21 A 10/2025-28: *„Pokud žalobce přišel o cestovní doklad během svého pobytu v X. a nehodlal tuto situaci nikterak řešit, nejedná se o okolnost, již by správní orgány měly hodnotit v jeho prospěch.“* /Anonym. rozhodnutí - pozn. soudu/), stejně tak jako tvrzená okolnost, že se žalobkyně dostatečně nevyzná v jednotlivých právních předpisech členských zemí Evropské unie, neboť platí, že neznalost zákona neomlouvá, a stejně tak okolnost, že dodržovala zvláštní opatření v průběhu správního řízení, neboť v důsledku toho nedošlo k jejímu zajištění (§ 124 zákona o pobytu cizinců), avšak na posouzení věci samé toto chování žalobkyně v průběhu správního řízení nemá podstatný vliv, přičemž však nelze odhlédnout ani od toho, že žalobkyni nebyla se zohledněním všech okolností jejího případu udělena doba zákazu vstupu na území v nejvyšším možném rozsahu.
27. Nelze odhlédnout od toho, že žalobkyně se zcela úmyslně prokázala při policejní kontrole cestovním dokladem znějícím na cizí jméno a při hospitalizaci uplatnila cizí kartu zdravotního pojištění, to vše za situace, kdy na území ČR vědomě pobývala bez platného pobytového oprávnění, bez cestovního dokladu ve smyslu § 108 zákona o pobytu cizinců a kdy si byla vědoma toho, že již ve Francii byla na konci roku 2023 kontrolována policejní hlídkou a následně jí byl udělen zákaz vstupu na dobu jednoho roku a povinnost vycestovat z Evropské unie, což žalobkyně ignorovala. Z takto zjištěné situace, když žalobkyně tyto okolnosti nepopírá, nelze akceptovat její žalobní tvrzení, že k neoprávněnému pobytu došlo *v důsledku nešťastných okolností v životě žalobkyně*, že jí

je třeba považovat za *bezúhonnou*, že *k její osobě nebyly zjištěny žádné další negativní poznatky, nedopustila se žádného protiprávního jednání a že vedla řádný život*. Stejně tak tvrzení, že *neoprávněný pobyt byl zjištěn na základě součinnosti žalobkyně*, není zcela přiléhavé, neboť žalobkyně začala spolupracovat až ve chvíli, kdy policejní hlídka pojala podezření o tom, že předložené doklady nejsou žalobkyně. Jestliže žalobkyně uvedla, že měly být blíže zkoumány a zohledněny uvedené okolnosti věci, pak lze uvést, že žalobkyně tato zjištěná fakta nespороvala, další tvrzení ani důkazy nepředložila, přičemž zjištěné okolnosti jednoznačně prokazují nerespektující přístup žalobkyně k právním normám států Evropské unie, přinejmenším v oblasti cizineckého práva. Tedy soud má za to, že v dané věci byly shromážděné podklady a z nich učiněná skutková zjištění plně dostatečné pro vydání zákonného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Z uvedených okolností je zcela zjevné, že žalobkyně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie, proto její vyhoštění sleduje veřejný zájem na tom, aby se na území Evropské unie zdržovali cizinci pouze na základě udělených pobytových oprávnění a cizinci respektující právní předpisy jednotlivých členských států. To, že správní vyhoštění žalobkyně sleduje tento veřejný zájem, je z celého kontextu žalovaného rozhodnutí zcela nepochybné.

28. Pokud jde o stanovenou dobu tří let, pak aniž by žalobkyně namítal výslovně její nepřiměřenost, je třeba připomenout, že žalobkyni byl již udělen zákaz pobytu a příkaz k vycestování na dobu jednoho roku (Francie), avšak žalobkyně toto rozhodnutí nerespektovala. Z uvedeného důvodu se jeví stanovení doby tří let jako zcela přiměřené, když bylo žalobkyni možno uložit správní vyhoštění až na dobu pěti let. Žalobkyně přitom ani neuvedla žádné konkrétní důvody, z nichž by snad měla být tvrdost či nepřiměřenost uložené doby dovozena. Není přitom povinností žalovaného zabývat se tím, jakou právní cestou může žalobkyně dopady zákonného rozhodnutí o správním vyhoštění oslabit (podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění - § 122 zákona o pobytu cizinců).
29. Konečně pokud jde o zbytkovou kategorii námitek obecné povahy (tvrzení o nedostatku důvodů rozhodnutí, o nezjištění řádného skutkového stavu věci, o existenci sociální a kulturní vazby bez konkretizace), pak platí, že pouhá negace závěrů obsažených v žalovaném rozhodnutí bez předložení názorové oponentury nemůže vést k úspěšnosti žaloby (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31: „*V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.*“).

IV.

30. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední

činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v. r.
samosoudkyně